

Carta do Prelado (marzo de 2016)

Ademais de facer mención ás diversas festas litúrxicas de marzo, o Prelado fala na súa carta da capacidade que temos os cristiáns de difundir paz.

14-03-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Hai poucos días, administrei o sacramento do diaconado a seis irmáns vosos, Agregados da Prelatura, que máis adiante recibirán

o presbiterado. Unídevos á miña acción de grazas por este don do Ceo, e pidamos a Deus que non falten -na Igrexa e na Obra- ministros fieis, que se ocupen única e exclusivamente do ben das almas. Aproveitemos este ano da misericordia para intensificar as nosas súplicas pola Igrexa e o mundo, moi unidos ao Papa.

«A misericordia de Deus transforma o corazón do home, facéndolle experimentar un amor fiel, e faino á súa vez capaz de misericordia. É sempre un milagre o que a misericordia divina irrádiese na vida de cada un de nós, impulsándonos a amar ao próximo e animándonos a vivir o que a tradición da Igrexa chama as obras de misericordia» [1].

No transcurso destes meses, examinemos como o noso amor a Deus lévanos a preocuparnos dos demais, do seu ben espiritual e material. As obras de caridade

manifestan a verdade do amor a Deus, como explica san Juan: *se algún di: "Amo a Deus", e aborrece ao seu irmán, é un mentireiro; pois o que non ama ao seu irmán, a quen ve, non pode amar a Deus, a quen non ve. E recibimos del este mandamento: quen ama a Deus, que ame tamén ao seu irmán* [2].

O próximo 11 de marzo, aniversario do nacemento de don Álvaro, lembraremos con alegría a este servo bo e fiel do Señor. Se a Igrexa declarouno benaventurado e elevouno aos altares, é porque encarnou -cunha fidelidade enteriza- o espírito do Opus Dei que aprendera de san Xosemaría. Don Álvaro nunca pretendeu brillar con luz propia, nin porse á altura do noso Pai: cantas veces manifestou, coa súa profunda e sincera humildade, que non era máis que a súa sombra, un instrumento do que o noso Fundador se servía -

porque así o quixo Deus- para seguir dirixindo a Obra desde o Ceo!

Un detalle axúdanos a entender esta fonda disposición de don Álvaro.

Cando, ao chegar con san Xosemaría a unha tertulia, alguén se puña ao seu lado para acompañarlle, a súa reacción inmediata era dicirlle: co Pai, co Pai! Esta foi sempre a súa actitude: encamiñar ás súas irmás e aos seus irmáns -logo, ás súas fillas e aos seus fillos- cara ao noso

Fundador, que é o *conduto regulamentario* -así se expresaba- para coñecer, encarnar e vivir o espírito do Opus Dei. Nunca quixo que lle equiparasen ao noso Pai, porque era consciente de que o Señor dispuxera todo para que san Xosemaría fose a primeira e única figura que encarnase de modo pleno o espírito da Obra.

Da humildade práctica do noso Pai, que foi constantemente un claro

ensino para nós e, loxicamente, para don Álvaro tamén, desexo referir un pequeno detalle: con motivo dunha das aprobacións pontificias da Obra, escoitou o noso Fundador a noticia que transmitía a radio vaticana. Cando o locutor comezou a falar da súa persoa, foi rechamante como san Xosemaría íase encollendo sobre si mesmo, como avergonzado: era a expresión gráfica do que dicía de si mesmo con palabras da liturxia, tomadas dun dos himnos que se recitan nunha festa eucarística: *servus pauper et humilis*[3], eu non son máis que un servo pobre e humilde.

Falábvamos de practicar a caridade co próximo, e desexo fixarme nalgunhas obras espirituais de misericordia. No xuízo divino interrogárenos acerca de como nos preocupamos por aliviar as necesidades materiais do próximo; pero tamén teremos que responder a

outras preguntas: «Se axudamos a superar a dúbida, que leva a caer no medo e en ocasións é fonte de soidade; se fomos capaces de vencer a ignorancia na que viven millóns de persoas (...); se fomos capaces de estar próximos a quen se achaba só e aflito; se perdoamos a quen nos ten ofendido e rexeitamos calquera forma de rancor ou de odio que conduce á violencia; se tivemos paciencia, seguindo o exemplo de Deus que é tan paciente connosco; finalmente, se encomendamos ao Señor na oración aos nosos irmáns e irmás» [4].

Neste elenco de obras espirituais de misericordia, que enumera o Papa, podemos descubrir -como denominador común- o afán de sementar paz nos corazóns. Lembro unha ocasión na que preguntaron a san Xosemaría sobre o senso do saúdo que os primeiros cristiáns usaban entre si, e que tamén

seguimos na Obra. E esta foi a súa resposta: ***Pax! Non o dicimos de viva voz, pero procuramos levar connosco a paz, dondequiera que esteamos. De modo que cando as ondas se encrespan, botamos encima das paixóns nosas e das dos demais un pouquiño de comprensión, un pouquiño de convivencia; un pouco de amor, nunha palabra. Levamos a paz e deixamos a paz.***

Pax vobis! Acordádesvos? Clausis ianuis(Jn20, 26), estaban pechadas todas as portas, e El métese. E dilles: a paz sexa convosco. É iso: tamén na terra ás veces atopámonos todas as portas pechadas. Pero non só non temos que perder a paz, senón que temos que dala aos demais: pax vobis[5].

E engadía: ante as incomprensións, ante as calumnias organizadas, ante as mentiras e as

difamacións..., conservade sempre unha paz inalterable. Querería que volo ensinase Xesucristo. Eu tiven por mestres, primeiro a calor cristiá do fogar dos meus pais; e despois -non me dá vergoña dicilo, porque isto non é soberbia-, ao Espírito Santo [6].

Ben aprendeu o seu primeiro sucesor esta lección, e por iso se esmeraba en atender as necesidades materiais e espirituais de quen atopaba no seu camiño. Moitos lembramos a bondade con que acollía a cantos confiábanlle as súas preocupacións, a paz con que esas persoas regresaban ao seu facer habitual, despois dunha entrevista, quizá breve.

Verdadeiramente, soubo sementar paz e alegría ao seu redor, facendo notar que procuraba transmitir o que ouviu ao noso Pai; innumerables testemuños confírmano.

San Xosemaría referíase ás súas fillas e fillos precisamente con estas palabras: ***sembradores de paz e de alegría***; as mesmas utilizadas por un antigo documento da Santa Sé falando dos membros do Opus Dei. A todos os que desexan beneficiarse deste espírito -sexan ou non fieis da Obra-, aconséllolles que se esforcen para remediar as necesidades espirituais das persoas coas que se relacionan habitualmente, ou por un motivo circunstancial. Sede acolledores; mostrádevos en todo momento dispoñibles para escoitar as súas preocupacións, ofrecéndolles o consello oportuno se o piden; consolade aos que sofren por mor da enfermidade propia ou allea, polo falecemento dun ser querido, ou por outros motivos, como a falta de traballo nas actuais circunstancias de crise económica en moitos países. En ocasións, non será posible suxeririlles unha solución, pero nunca debe faltar a nosa actitude amable, e a

oración e a solidariedade,
compartindo con eles penas e
dificultades.

Escribe san Pablo: *bendito sexa o Deus e Pai do noso Señor Xesucristo, o Pai das misericordias e Deus de toda consolación, que nos consola en todas nosas tribulaciones, para que tamén nós sexamos capaces de consolar aos que se atopan en calquera tribulación, mediante o consolo con que nós mesmos somos consolados por Deus* [7].

Afirmaba san Xosemaría que, ***agarimo, necesítano todas as persoas, e necesítámolo tamén na Obra. Esforzádevos para que, sen sensiblería, aumente o agarimo cara aos vosos irmáns. Preocupádevos de que teñan a vida de Deus, procurade sempre que contén coa vosa axuda, co voso agarimo, coa vosa corrección fraterna***[8]. Así habemos de

comportarnos con todos, pero de modo especial -porque a caridade é ordenada- con quen son fillos de Deus no Opus Dei ou cos que toman parte nos nosos apostolados, e á vez con todas as persoas, pois cada unha e cada un interésannos.

O beato Álvaro, seguindo os ensinamentos de san Xosemaría, comentaba que, para ser *sembradores de paz e de alegría* por todos os camiños da terra, «debedes facer unha gran provisión de paz no voso corazón. Así, da vosa abundancia, poderedes dar aos demais homes, comezando polos que se atopan máis preto de vós: os vosos parentes, os vosos amigos, os vosos compañeiros, os vosos coñecidos» [9].

Na segunda parte deste mes, a liturxia convídanos a alegrarnos con diversas festas. En orde cronolóxica, a primeira é o 19 de marzo, solemnidade de san Xosé, patrón da

Igrexa e da Obra, data na que renovamos o compromiso de amor que nos une ao Señor no Opus Dei. É unha xornada estupenda para pedir que aumenten, en número e calidade, as vocacións de entrega a Deus no sacerdocio, na vida relixiosa e no medio do mundo.

Inmediatamente, o 20 de marzo, comeza a Semana Santa, que culminará o día 27 co Domingo de Resurrección. Tratemos de vivir con renovado empeño os últimos días de Coresma; así participaremos máis a fondo no xúbilo pascual.

O 28 de marzo, é o aniversario da ordenación sacerdotal de san Xosemaría, que este ano coincide co luns de Pascua: un motivo máis de gozo e de agradecemento a Deus, por dar á Igrexa un santo da categoría do noso Fundador, que abriu a innumerables homes e mulleres, coa súa correspondencia fidelísima, **os**

camiños divinos da terra. E o último día do mes lembraremos a data en que, por vez primeira, a Sacra Eucaristía quedou reservada nun Centro da Obra. Foi na Residencia de Ferraz, en 1935. Desde entón, cantas grazas derramou o Señor sobre o Opus Dei e os seus labores apostólicas! Agradecemos, fillas e fillos meus, esta proximidade de Xesús, coidando con esmero a piedade eucarística.

Sigamos rezando polo Papa, polos seus colaboradores no goberno da Igrexa, polos bispos e sacerdotes do mundo enteiro; para que, cun só corazón e unha soa alma [10], poñan todas as súas enerxías ao servizo de todo o mundo, para a gloria de Deus.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de marzo de 2016.

[1] Papa Francisco, Mensaxe para a Coresma de 2016, 4-X-2015.

[2] 1 *Jn* 4, 20-21.

[3] Liturxia das Horas, Oficio de lecturas na solemnidade do Corpus Christi, Himno *Sacris solemniis*, composto por santo Tomás de Aquino.

[4] Papa Francisco, Bula *Misericordiæ vultus*, 11-IV-2015, n. 15.

[5] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 1-I-1971.

[6] *Ibid.*

[7] 2 *Cor* 1, 3-4.

[8] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 6-X-1968.

[9] Beato Álvaro, Homilía, 30-III-1985 ("Rezar con Álvaro do Portillo", Ed. Cobel, 2014, p. 44).

[10] Cfr. *Hch* 4, 32.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-del-
prelado-marzo-de-2016/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-del-prelado-marzo-de-2016/) (06-08-2025)